

Quan els documents i les proves no canvien ni davant l'escarni i les amenaces

written by Jordi Bilbeny | 8 de novembre de 2022

Massa sovint se m'ha retret que la meva recerca és una broma perquè no aporto "proves fidedignes". És un argument graciós, per tal com a mi, això d'aportar "proves fidedignes" em recorda molt vivament la llei espanyola. La llei és sagrada –diuen els espanyols– i deu ser per això que la canvien sempre i tan sovint en contra dels catalans. Però encara em fa més gràcia que se m'exigeixin "proves fidedignes" i ho facin aquells que només es mouen en l'àmbit de la fe i de la credulitat més absoluta. Em demanen proves, però ja fa més de vint-i-cinc anys que n'aporto. Tothom qui ha volgut, les ha vistes; tothom les ha tingudes en consideració i a molts els ha ajudat a pensar i a canviar el punt de vista que tenien del nostre passat. A molts, menys als fonamentalistes, pels quals les desenes de desenes de proves, documents, gravats, quadres, llibres i reflexions sobre aquestes proves no són res ni tenen la més mínima importància. Continuen demanant «proves reals», com si totes les proves que he aportat fossin "irreals"! Quina mena de raó és aquesta? Quina mena d'intel·ligència decideix que les desenes de desenes de proves que he aportat durant més de vint-i-cinc anys, per exemple, per demostrar que en Colom era un noble català i un científic, són "irreals" i, en canvi, són "reals" les que demostren que era un plebeu genovès sense estudis ni cap formació nàutica?

Si ens haguéssim de sotmetre a aquesta mena d'intel·ligència, encara creuríem que els planetes no es mouen o que la terra té quatre mil anys d'antiguitat o que Déu va crear el món amb els dinosaures fossilitzats! Les proves "reals", qui les ha d'acceptar? Les ha d'acceptar la comunitat acadèmica catalana, que s'ha cregut que en Colom era aquell pobret genovès

analfabet i ha fet befa oberta de tot el que significués el més petit intent de repensar la seva biografia? Ho ha de jutjar la comunitat historiogràfica universitària, que ha mantingut en Luis Ulloa en l'ostracisme més pervers i reprobable pel sol fet d'haver publicat que en Colom era català, sense demanar permís a Madrid? Si ho escrutem acuradament, veurem en aquesta actitud tots els reflexos del fonamentalisme. Ser fonamentalista no és res dolent, naturalment. Res dolent avui dia, és clar, perquè avui dia ja és una opció més, un prejudici com un altre, que en el futur immediat s'estudiarà als manuals de psicopatologia, com qui estudia la histèria o l'esquizofrènia. Ser fonamentalista és creure que no es pot pensar més enllà del teu pensament monolític, creure que tens l'única raó possible i que la realitat és la que tu decideixes, al marge de la qual no hi ha més realitat possible. Ser fonamentalista és creure en una mena de "sacralitat" textual. Que els llibres s'han d'acceptar sense cap mena de crítica, sense contrastar-ne les diferents edicions, ni comparar el manuscrit original (si hi era) amb el llibre ja imprès i censurat. Deixeu-me que us digui que els qui pensen així, s'equivoquen de bat a bat. Perquè hi ha molts més documents i proves que els coneixen i accepten. I això no ho pot canviar ni el fonamentalisme, ni la irracionalitat, ni el genocidi. La befa, el sarcasme, la riota, l'insult, la marginació no canvien la substancialitat mateixa de les proves aportades. Els documents que no han destruït, encara hi són i són un dit acusador del fet que la història va passar d'una altra manera. És com la gota de sang amagada sota l'estora, que delata un crim. Tots els qui m'ataquen i ataquen els qui, com jo, volem destapar aquesta gran jugada bruta de la manipulació del nostre passat, perpetrat durant segles, en forma de lleis, ordres i tota sort de decrets, formen part del complot destructiu d'aquest mateix passat. Del complot multiseccular de la befa i de l'escarni a tot allò que suposa un reconeixement internacional del nostre país.

Quan he dit que diversos personatges que passen per italians,

en realitat no ho eren, sinó que van ser catalans desnaturalitzats per la censura d'estat, sovint se'm comenta la gran tasca feta pel Pare Batllori, que també va estudiar els catalans d'Itàlia, però "amb rigor" –remarquen–. I és cert. El Pare Batllori va fer una gran feina. I tant! Una feina incommensurable i molt rigorosa. Però hem de tenir en compte que el Pare Batllori va viure durant el franquisme i que, com a catòlic obedient, no va poder anar mai més enllà de l'obediència estricta i del credulisme convencional i educat. No va relacionar les dades ni la informació de cap més altra manera que de la forma tradicional. No va ser conscient de les lleis censores ni de la tasca de la censura aplicada a les biografies dels nostres més eminents catalans, per bé que de tant en tant semblí intuir-ho. I així i tot ens ha deixat un gran llegat per continuar treballant i pensant. Segons aquests detractors, hauríem de deixar de treballar i de pensar? Hauríem de menystenir tota la seva gran tasca i quedar-nos petrificats i bocabadats on ell es va aturar? De cap manera. Això és el que voldrien tots els espanyolistes i els catalans obedients, tant a l'estat com als seus postulats historiogràfics, encara que vulguin abandonar aquest estat i encara que, sota la meva perplexitat i astorament colpidors, li continuïn donant suport. Això és el que voldrien tots els qui fa segles que esborren el nostre passat i ridiculitzen la nostra cultura. Jo dic que pensar no és delictes. No insinuo res: ho dic ben clar. Només dic que pensar no és delictes. O millor dit, que pensar ja no és delictes. Perquè, a Espanya, pensar ha estat delictes durant segles. I tots els qui s'han atrevit a pensar diferent han estat perseguits, exiliats, empresonats, torturats i, en alguns casos, executats. No fotem cagarel·la ni conya barata amb la vida de milers de persones que van optar per interpretar la realitat de manera diferent i van intentar escapolir-se del pensament únic i esterilitzador espanyol multiseular. Les execucions massives no són cap broma. I la confiscació de biblioteques i la crema de llibres, tampoc. I ens haurien d'ajudar a situar-nos en el pla precís en què ara ens trobem, car som els fills d'aquelles

execucions, d'aquells exilis, d'aquelles confiscacions, d'aquella censura, d'aquelles pires de foc contra tota raó i tota llibertat.

Per això no acabo d'entendre tampoc els qui em diuen que no estan en contra de la llibertat de pensar. Vull dir que no entenc que em diguin que tinc llibertat de pensar, però no pas de concloure o d'afirmar el que afirmo, que, al cap i a la fi, és exactament el que penso. Perquè, si el pensament té una definició qualsevol, precisa i viva, aquesta es manifesta en la conclusió i en l'afirmació del pensament mateix. Pensar i no escriure? Pensar i no opinar? A quina mena de pensament es deuen voler referir? Al dels llangardaixos? Al de les papallones? Jo penso i dic el que penso. I és clar, això els fot, perquè, en el fons, estan en contra del pensament. No tenen en consideració el gruix documental aportat en els darrers vint-i-cinc anys. En quin altre camp del coneixement passaria una barbàrie semblant? En fan befa i escarni obertament, sense vergonya, però també, massa sovint, amb la típica covardia d'escriure i d'amagar el nom sota diversos i múltiples pseudònims. És una manera d'actuar i de ser que respecto, òbviament, però que delata de tot en tot la por a donar la cara. Altres no ho accepten per por a fer el ridícul en l'àmbit internacional, per por, fins i tot, al que diran a Espanya. I altres, per acabar, no ho accepten perquè tenen el prejudici –viuen amb aquest prejudici incrustat a l'ànima– que tot el que saben és tot el que es pot saber. Amb aquesta mena de pors, amb aquesta mena de prejudicis, com es pot copsar nítidament la realitat?

Perquè la realitat és la realitat i els fets són els fets, indistintament de qui els defensi o de qui els anatematitzi. Per això no ens importa gens ni a mi ni a l'Institut Nova Història qui aporta proves i raons, qui descobreix quelcom. Qui ho fa públic. Ni si són doctors, llicenciats o simples ciutadans del carrer. No tenim aquest prejudici. En el fons, tots els qui ens ataquen pel sol fet de presentar proves i

proves «inexistents», han convertit la història en una fe, en un dogma. I, és clar: ja no els val res que no sigui el seu dogma i la seva fe. Quina paradoxa més suculenta adonar-se que ara que l'Església se secularitza, la Universitat es dogmatitza! És clar que molt pocs professors universitaris escriuran articles al web de Nova Història, em repeteixen ara i aquí. Però, n'hi ha. I n'hi ha més dels que us podeu pensar. Professors que no es deixen intimidar. Que tenen la ment oberta, el pensament viu, el coratge intacte, la consciència en moviment, i s'adonen de l'operació d'estat perpetrada contra la nostra història i contra la nostra cultura. I la denunciïn sense pèls a la llengua ni cap mena de sotmetiment ni al poder ni al discurs dominant. Això també és una altra evidència que no es pot negar.

Per acabar, una vegada i una altra, com si es tractés d'una consigna pactada, a fi d'evidenciar la meua manca de rigor, sempre se'm surt amb el sofisma aquest que no puc publicar en revistes «serioses» o «acadèmiques», com si el pensament només es pogués transmetre des d'aquests canals. Deixeu-me que hi torni a insistir: el coneixement és el coneixement i els mitjans són els mitjans. Els historiadors jueus que parlen dels fets històrics i polítics de l'època de Jesús no escriuen pas en revistes catòliques, oi? I no pas per això deixen de ser historiadors, ni les proves que aporten deixen de ser «reals». Així mateix, durant molts anys, els independentistes tampoc no podien publicar en revistes "serioses" i els seus arguments eren titllats de fanàtics i esperpèntics i, sovint, fins i tot, de "terroristes". I avui són d'allò més elemental, evidents i assumibles per gent de totes les tendències polítiques i extracció social. Avui ja són normals, no pas perquè les raons s'hagin adequat a la societat, sinó perquè la societat ha evolucionat amb aquelles raons i les ha acabades assumint i legitimant.

Mirem-nos d'una vegada per totes al mirall. A qui volen enganyar els meus insultadors, detractors i perseguïdors

intel·lectuals? Fa “segles” que tracto amb ments com les seves. Fa segles que hi són i fa segles que fan exactament el mateix. La història n’és farcida d’exemples escruixidors. Són encarnacions d’una pseudo-llibertat de pensament que ataca, escarneix i menysprea tot allò que no s’ajusta als seus conceptes preconcebuts i predeterminats. En públic, en webs com el nostre, en privat. Arreu. Sí, parlo del seu genocidi cultural. Sense voler ofendre de res a ningú. Cadascú, essent català, espanyol, francès, occità o d’on sigui que vulgui ser, pot modular el seu pensament. Per contra, el lloc d’origen o la identitat, si bé condicionen força la manera de ser i de pensar, no l’exterminen del tot. Es pot ser català i donar suport a la unitat d’Espanya. I es pot ser català i independentista o federalista. Amb això clar, el que vull dir és que el que sí que es pot triar és el bàndol. Podem formar part del problema o de la solució. I ara mateix hi ha el bàndol dels genocides, camuflats de demòcrates, de constitucionalistes, de progressistes o de federalistes i el bàndol dels qui creiem que la llibertat és l’únic àmbit que ens permet ser i existir dignament. Els qui s’apunten a voler viure amb dignitat, haurien d’entendre que la llibertat no es pot construir amb dogmes i pensaments únics, i menyspreant tota reflexió al marge de la seva, majorment quan aquesta reflexió ve avalada per desenes i desenes de documents i proves. Negar-les i només negar-les, fer com si no existissin, per continuar pontificant en contra de la recerca i del pensament és el que els situa on els situa: al bàndol dels enemics de la llibertat. Al bàndol dels enemics del pensament. Al bàndol dels enemics de la llibertat de pensament. Per més que ho dissimulin i per més que pretenguin fer-nos passar per raons sàvies allò que tan sols són tortes ganyotes i grunyits selvàtics.

Jordi Bilbeny

Editorial del web de l’INH de 3 de setembre del 2014; reeditat el 27/03/2019.